

der bleve ham givne, og regerede med dem, uagtet han selv ansaa dem for utilstrækkelige. Dette vilde efter min Opfattelse med Rette kunne give Anledning til en stærk og velbegrunder Misfornøjelse i Armeen, og det at paatage sig at regere med Bevillinger, som Ministeren selv finder utilstrækkelige, kan maaske heller ikke siges at vidne om nogen meget stærkt udviklet Ansvarfølelse. Men fra Folketingets Side er der visselig ikke Grund til at klage over, at Ministeren holder sig til de Bevillinger, der retmæssig ere givne ham. Kun paa dette ene her foreliggende Punkt er han gaaet uden for Linien, idet han har brugt denne ubevilgede halve Million. I denne Sag er den afgaaede Minister altsaa skyldig, men han er kun medskyldig og tilmed en underordnet medskyldig. De virkelig hovedskyldige, de, der have Hovedansvaret, ere Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren. Udenrigsministeren har Ansvar for Bedømmelsen af den i Fjor foreliggende udenrigske Stilling, Konseilspræsidenten har Ansvar saavel herfor som for Bedømmelsen af den indre Stilling. Det er da ogsaa selvfølgelig ham, der har ført hele Forsvaret for Sagen her i Tinget, og det er ogsaa ham, der har Ansvaret for den Stilling, der nu foreligger, efter at Rigsdagen har nægtet Godkendelse. At Krigsministeren har anvendt den halve Million, som Konseilspræsidenten, Udenrigsministeren og Finansministeren have stillet til hans Raadighed, paa den efter hans Mening bedst mulige Maade, gør ham til medskyldig, men kan ikke gøre ham til den hovedskyldige. Jeg kan heller ikke tænke mig, at den ærede Konseilspræsident skulde ville antyde, at han ved at lade Krigsministeren gaa, skulde have erkendt, at det, der skete i Fjor, var urigtigt og dadelværdigt. Endnu mindre kan jeg tænke mig, at Ministeren, medens han selv finder, at det, der skete, var rigtigt, dog vilde ofre en efter hans Mening uskyldig, for selv at kunne blive siddende og gaa fri for Ansvar. Og hvis Krigsministerens Afgang skulde være at anse som en Slags symbolsk Handling, som en Offerhandling, foretagen paa en Afguds Alter, ved jeg ikke, hvorfor man just har valgt Krigsministeren. Hvorfor har man ikke taget en anden Minister? F. Eks. Kultusministeren. Det uskyldigste Blod har den sødeste Duft.

Saa bliver tilsidst Spørgsmaalet, hvilken Indflydelse dette vil faa paa Forholdet mellem Regering og Folketing. Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen)

udtalte i Fjor, at hvis det skulde vise sig, at Regeringen ganske rolig blev siddende, ubekymret om, hvorvidt Folketinget nægtede dette Beløb eller ej, vilde Konflikten være der. Denne Udtalelse har været Genstand for adskillige Fortolkninger og Forklaringer fra forskellig Side, ogsaa i Gaar, særlig fra det ærede Medlem for Møen (Bojsen). Jeg er ikke kaldet til at give Forklaring om Udtalelser fra det ærede Medlem for Ringkøbing. Det er visselig overflødigt. Men da jeg ganske kan gøre denne hans Udtalelse til min, tror jeg at burde tilføje, hvad min Mening er dermed, hvilket vil spare en Del overflødige Forklaringer bagefter. Der ligger i disse Ord ingen som helst Trussel, ingen Anmeldelse af, at Folketinget vil en Strid, for hvilken den oven i Købet selv skulde kunne vælge Tidspunktet, saaledes som det ærede Medlem for Møen i Gaar mente at opfatte det. Der ligger ingen som helst Bebudelse af, at der vil ske noget fra Folketingets Side, eller at Folketinget vil gøre andet, end hvad det hidtil har gjort. Der ligger i Ordene selv intet andet end simpelthen Konstateringen af en Kendsgerning. Ved at handle, som den har gjort, har Regeringen stillet sig i Konfliktstilling til Folketinget. Den har gjort Bevillingsretten illusorisk, tilsidesat Folketinget og krænket dets forfatningsmæssige Ret. Hvad Regeringen skulde kunne gøre mere for at stille sig i Konflikt til Folketinget, er mig ikke indlysende. Men jeg antager ogsaa, at selv om man nærer den mest ubegrænsede Ringeagt for Folketinget, vil man næppe kunne gaa ud fra, at denne Regerings Stilling skulde blive ganske uden Virkning paa Folketinget. Hvilken denne Virkning vil blive, føler jeg mig ikke kaldet til at udtale mig synderlig om. Jeg skal kun sige, at jeg er overbevist om, at Virkningen ikke vil blive den, at Folketinget opgiver den taktiske Stilling, som det hidtil har indtaget og fastholdt. Men paa den anden Side siger det sig selv, at det venskabelige Samarbejde mellem Folketinget og Regeringen, som altid maa være Forudsætningen for, at man med Haab om Udbytte kan hengive sig til Rigsdagsgerningen, ikke er blevet lettere derved. Det vil vel heller ikke kunne undre, om den Hensynsfuldhed, som i Regeringens første Aar blev vist af Folketinget i meget høj Grad, og som i det næste Aar blev vist i høj Grad, om den maaske i det tredje Aar vil blive vist i mindre høj Grad. Og endelig bør det ikke glemmes, at hvis det skulde ske, at der